

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1

לפני כבוד השופטת קרן אזולאי

תובעים
1. ב.מ. גולד יזמות בע"מ
2. בנימין חוג'ה
3. משה כהן
באמצעות ב"כ עו"ד נ' כהן

נגד

נתבע
אבי סלמן
באמצעות ב"כ עו"ד י' דהן

משיבה לבקשת החסינות
עיריית ירושלים
באמצעות ב"כ ת' קרניאל

החלטה

2

3 1. מונחת לפניי בקשת הנתבע להעניק לו חסינות מכוח סעיף 7א לפקודת הנזיקין [נוסח
4 (חדש)] (להלן: פקודת הנזיקין או הפקודה).

5

6

הרקע לבקשה

7

8 2. הנתבע מועסק על ידי עיריית ירושלים בתפקיד מנהל מחלקת פיתוח עסקי ומינהלות
9 עסקים באגף לקידום עסקים. תובעים 2 ו-3 הם מסעדנים, אשר מפעילים מספר מסעדות
10 בירושלים, ובהן, מסעדת "ספגטים" (שבבעלות תובעת 1), ומסעדת "קדמה".

11

12 3. בחודש מרץ 2014 פרסם אגף הספורט בעיריית ירושלים הליך הצעות מחיר לאספקת
13 שירותי קייטרינג ל"ערב פסטה" שביקש האגף לקיים במסגרת אירועי המרתון בירושלים.
14 הוגשו ארבע הצעות מחיר. בהן, אחת של מסעדת "קדמה", והשנייה, של "איגוד המסעדות
15 בירושלים" – אשר מאגד מספר מסעדות ירושלמיות. בישיבה שהוקדשה לפתיחת הצעות
16 המחיר השתתף הנתבע, והוחלט שהאירוע יופק על ידי איגוד המסעדות. אין מחלוקת כי שתי
17 המסעדות המופעלות על ידי תובעים 2 ו-3 (היינו, ספגטים וקדמה), אינן חברות באיגוד
18 המסעדות. על האירועים שאירעו לאחר ההודעה על הבחירה באיגוד המסעדות כמי שיפיק

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 14-03-52146 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

את האירוע ישנה מחלוקת בין בעלי הדין אשר תתברר בהליך העיקרי. אין מחלוקת על כך שסמוך לאחר הישיבה האמורה פרסם הנתבע בעמוד האישי שלו ברשת "פייסבוק" דיווח על תוצאות ההליך, פירוט של שיקולי הוועדה בבחירת איגוד המסעדות להפקת האירוע, והתייחסות ספציפית לתובעים. וכך נכתב בפרסום:

"עיריית ירושלים והעומד בראשה התחייבו לציבור לפעול בשקיפות, ניקיון כפיים וטוהר מידות. גם אם לפעמים אנחנו צריכים לשלם על זה מחירים אישיים. בעוד חודש יתקיים מרתון ירושלים. מדי שנה מתקיים בערב שלפני מרוץ המרתון ערב פסטה בבנייני האומה לרצי המרתון. כדי לחבר את פרויקט המרתון לכלכלת העיר פעלו אגף קידום עסקים ואגף הספורט לכך שערב הפסטה יופק על ידי מסעדות ירושלמיות ובכך יקבלו השפים והמסעדות חשיפה בינלאומית לאלפי רצי מרתון מהארץ ומחול."

פנינו למספר מסעדות וגופים שיגישו לנו הצעות מחיר בהתאם למפרט שקבענו. קיבלנו ארבע הצעות. שתי ההצעות שהגיעו לקו הגמר היו מסעדות ירושלמיות אשר נתנו את אותו מחיר. בשיקול שהכריע את הזכייה נלקח בחשבון שגוף אחד הינו בעלים של מסעדת ספגטים ואילו הגוף השני הינו איגוד המסעדות בירושלים שייצג התארגנות של מספר מסעדות ומספר בעלים. פה אחד החליטה הוועדה שראוי לתת את הפקת ערב הפסטה לאיגוד המסעדות שכן יש יתרון שמספר רב ככל הניתן של מסעדות יקחו חלק בהפקת האירוע.

החלטת הוועדה לא התקבלה ברוח טובה אצל הבעלים של מסעדת ספגטים שהיו רגילים עד כה לקבל 'עבודות ופרוייקטים' ללא תחרות הוגנת ולפעמים ללא תחרות כלל. מזה מספר ימים הם לא בוחלים באמצעים להשמיץ אותי ולהכפיש את שמי. בני משפחתם של בעלי ספגטים מטרידים את אבא שלי בבית הכנסת ובשיחות טלפון רבות בכך שהבן שלו מושחת, קיבל מעטפה שמנה ושותף לקומבינה. אני ממליץ לבעלי מסעדת ספגטים להתחיל להתרגל למציאות החדשה של מכרזים שקופים והוגנים ולזנוח את שיטות הפעלת הלחץ והבריונות. אם תחליטו לעשות זאת, אתם מוזמנים לפנות לאיגוד המסעדות ולקחת חלק בהפקה של ערב הפסטה."

(תדפיס מעמוד הפייסבוק של הנתבע צורף לתביעה וסומן נספח א).

4. על רקע הפרסום האמור הוגשה התביעה שלפניי, שעילתה פרסום לשון הרע, מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965. בתביעה נדרש הנתבע לשלם לתובעים פיצוי בסך של 300,000 ש"ח. להשלמת התמונה אוסיף כי בהמשך לאירועים שתוארו לעיל, הוגשה מטעם בעלי מסעדת "קדמה" בקשה לפסול את הצעת איגוד המסעדות (הבקשה סומנה כנספח ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 לתביעה). בתגובה לבקשה זו נפסל ההליך, על רקע פגמים מהותיים שנפלו בו, ובכללם היעדר
2 פרסום מכרז, כמתחייב מהיקפה הכספי של ההתקשרות (ראו, נספח ד לכתב התביעה). בהליך
3 החדש לא נטלו חלק לא איגוד המסעדות ולא התובעים. בסופו של יום, הופק האירוע על ידי
4 צד שלישי.

5
6 5. טרם הגשת התביעה נפגש הנתבע עם תובע 2, פגישה בעקבותיה הסיר את הפרסום
7 מעמוד הפייסבוק. בנוסף, מספר ימים לאחר שהוגשה התביעה הגיש הנתבע תלונה למשטרת
8 ישראל נגד תובעים 2 ו-3 וכנגד אביו של תובע 3. בתלונתו ייחס להם הנתבע ביצוע עבירות
9 של שוחד וניסיון לשוחד, הטרדת עובד ציבור, הפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו, והעלבת
10 עובד ציבור (אישור על הגשת התלונה צורף כנספח נ/25 לבקשת החסינות שהוגשה על ידי
11 הנתבע).

12
13 6. לאחר שכתב התביעה הומצא לו, וטרם שהגיש כתב הגנה, הגיש הנתבע בקשה להכיר
14 בכך שמתקיימים בעניינו תנאי החסינות הקבועים בסעיף 7 לפקודת הנזיקין. הנתבע צירף
15 את עיריית ירושלים כמשיבה לבקשה (להלן: **העירייה** או **עיריית ירושלים**). העירייה
16 התנגדה לבקשה וטענה שלא מתקיימים התנאים להכרה בחסינות הנתבע. התובעים הצטרפו
17 לעמדת העירייה. לבקשת התובעים, התקיים דיון שבו נחקרו הנתבע והמצהיר מטעם
18 העירייה, ולאחריו הוגשו סיכומי בעלי הדין בסוגיה העומדת להכרעה. בעלי הדין ניהלו
19 ביניהם משא ומתן ישיר בניסיון להגיע לפשרה, אולם הדבר לא צלח, אף לאחר שהתקיים
20 דיון נוסף בבית המשפט. משכך, ניתנת החלטה זו בבקשת החסינות.

טענות הנתבע

21
22
23
24 7. לטענת הנתבע, יש להכיר בפעולתו בפרסום הדברים בעמוד הפייסבוק כחוסה תחת
25 החסינות הניתנת לעובדי ציבור במסגרת מילוי תפקידם. לשיטתו, הדברים שפירסם היו
26 במסגרת התפקיד שביצע בעירייה, כמנהל מחלקת פיתוח עסקי באגף לקידום עסקים,
27 והמידע שפורסם הגיע אליו מכוח תפקידו. לטענת הנתבע, הוא פעל בהגינות, בשקיפות וכפי
28 שהיה מצופה מעובד ציבור אשר נחשף לפעילות פסולה של גורמים אשר ביקשו לזכות במכרז
29 באופן בלתי חוקי. בבקשה, ובתצהיר שצורף בתמיכה לבקשה, תיאר הנתבע בפרוטרוט את
30 הרקע לפרסום, ואת הלחצים, לטענתו, אשר הופעלו עליו מצד התובעים, שמטרתם הייתה
31 להניא אותו מקידום היוזמה לפיה האירוע יופק על ידי איגוד המסעדות. בין השאר, פירט
32 הנתבע את ניסיונותיו לקדם חשיפה למספר רב ככל הניתן של מסעדות בירושלים – יוזמה
33 אשר קיבלה את תמיכתם של מנהלת האגף לקידום עסקים, של מנכ"ל העירייה ושל לשכת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 ראש העיר. עוד טען הנתבע כי אותה יוזמה נתקלה בקשיים אל מול מנהל אגף הספורט.
2 בתצהירו עמד הנתבע על כך שהוועדה שבחנה את ההצעות החליטה לפסול את הצעתה של
3 מסעדת "קדמה", וזאת משום שלא עמדה בתנאי הסף, הואיל והיא מסעדה בשרית אשר אין
4 לה תעודת כשרות להכנת מזון חלבי. לטענת הנתבע, כוונת התובעים הייתה להגיש באירוע
5 מזון חלבי שהוכן במסעדת "ספגטים" (שהיא מסעדה לא כשרה), תוך שימוש בתעודת
6 הכשרות של מסעדת "קדמה" (המוגבלת למזון בשרי בלבד). לבסוף, פירט הנתבע בהרחבה
7 את הלחצים אשר לשיטתו הפעילו עליו התובעים בדרך של הכפשת שמו באוזני בני משפחתו
8 ומכריו, והצגתו כאדם מושחת שקיבל שוחד בתמורה לקידום הבחירה באיגוד המסעדות.
9 לטענת הנתבע, על רקע מסכת הלחצים האמורה, המטרה שעמדה ביסוד פרסום הדברים
10 בפייסבוק הייתה להילחם על שמו הטוב ולפעול בהתאם למצופה ממנו כעובד ציבור, וזאת
11 על דרך של חשיפת "הפעילות הבריונית", כלשונו, שמטרתה הטיית המכרז לטובת התובעים.
12

13 8. לטענת הנתבע, הפרסום נעשה בתחום תפקידו ובמסגרתו, וללא כל מניע אישי
14 להתנכל למי מהתובעים באופן אישי. בהקשר זה הבהיר הנתבע שהניסוח של ההודעה
15 שפורסמה היה זהיר, ולא כלל את שמותיהם של תובעים 2 ו-3. עוד הוסיף הנתבע כי בעקבות
16 פגישתו עם תובע 2 פעל באופן מידי להסיר את הפרסום מעמוד הפייסבוק (כך שהפרסום
17 הופיע בדף הפייסבוק במשך 6 ימים). הנתבע טען כי הרציונלים העומדים בבסיס הענקת
18 החסינות לעובדי ציבור מתקיימים בעניין זה. זאת, כיוון שלשיטתו התביעה נגדו – כמו גם
19 התנגדות התובעים לבקשת החסינות – הוגשו מתוך מניע לפגוע בנתבע באופן אישי כנקמה
20 על כך שעמד בדרכם ולא נכנע ללחציהם לחזור בו מהחלטתו (שהייתה מנוגדת לאינטרס של
21 התובעים). עוד טען הנתבע כי אין מקום לייחס משמעות לאמצעי שבו נעשה הפרסום, היינו,
22 עמוד אישי ברשת פייסבוק, כל עוד הפרסום עסק בנושאים הקשורים במילוי תפקידו והיה
23 בעצמו קשור למילוי התפקיד. בהקשר זה ציין הנתבע בסיכומים כי לאורך שנות עבודתו
24 בעירייה לא נאסר עליו להשתמש בעמוד הפייסבוק הפרטי שלו לטובת הפרסומים של
25 הפעילות שביצע במסגרת תפקידו, ולא אחת הוא אף התבקש, לטענתו, על ידי גורמים
26 עירוניים לפרסם פעילות עירונית בפייסבוק הפרטי שלו. על הרקע האמור, טען הנתבע כי ככל
27 שקיים נוהל עירוני בנדון, הוא מעולם לא עודכן באשר לקיומו (סעיף 9 לסיכומי הנתבע).
28
29

טענות העירייה

30
31
32 9. העירייה התנגדה למתן חסינות לנתבע. לשיטתה, לא מתקיימים בעניין זה התנאים
33 הקבועים בסעיף 7א(א) לפקודת הנזיקין. זאת, משום שבמקרה הנדון פעל הנתבע בחריגה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 מתפקידו השלטוני ומתוך כוונה לגרום נזק לתובעים או בשוויון נפש לגרימתו. העירייה
2 מיקדה את טיעוניה בהקשר זה בעובדה שהפרסום בוצע בעמוד הפייסבוק הפרטי של הנתבע.
3 בהקשר זה טענה העירייה כי עומדים לרשותה כלים רבים לפרסום מידע עירוני לציבור
4 הרחב, ובהם אתר האינטרנט של העירייה ועמוד הפייסבוק העירוני. לטענת העירייה,
5 הפרסום מושא ההליך הנוכחי נעשה למטרתו הפרטית של הנתבע ולא היה תוך כדי מילוי
6 התפקיד. עוד טענה העירייה כי המידע אשר פורסם אמנם הגיע אל הנתבע במסגרת תפקידו,
7 אך לטענתה, פורסם על דעתו האישית של הנתבע, מחוץ לשעות העבודה, ובעמוד הפייסבוק
8 האישי, אשר אינו משמש אותו לעבודתו, ורובו כולל פרטים אישיים שאינם קשורים למילוי
9 התפקיד. עוד נטען כי הנתבע לא התבקש על ידי הממונים עליו לבצע את הפרסום; כי הפרסום
10 לא נועד לצורך עבודתו של הנתבע; וכי לא היה זה מתפקידו של הנתבע לפרסם ברבים דברים
11 שהגיעו לידיעתו מתוקף תפקידו. לשיטת העירייה, העובדה שהפרסום כלל התייחסות
12 למאורעות אישיים בחייו של הנתבע מחזקת את המסקנה כי הפרסום היה עניין אישי
13 שהנתבע בחר לעשותו במסגרת פרטית ולא במסגרת תפקידו.
14

15 10. העירייה הוסיפה כי ככל שהיו לנתבע חשדות להתנהלות בלתי נאותה של מי
16 מהתובעים בכל הקשור למכרזי העירייה, רשאי היה להגיש תלונה לגורמים המוסמכים לברר
17 תלונות מסוג זה, כדוגמת משטרת ישראל, מבקר המדינה, מבקר העירייה והיועץ המשפטי
18 של העירייה. לשיטת העירייה, עצם העובדה שהנתבע פרסם ברבים, במסגרת של רשת
19 חברתית לתקשורת המונים, האשמות שאמיתותן לא נבדקה, מלמדת – לכל הפחות – על
20 חוסר איכפתיות או שוויון נפש מצד הנתבע לאפשרות גרימת הנזק לתובעים. לתמיכה
21 בטענותיה צירפה העירייה תצהיר של נציג העירייה, מר ארז לזובר, ראש מינהל תפעול
22 בעירייה (להלן: **לזובר**). לזובר מסר בתצהירו שלא היה מעורב באירועים שקדמו לפרסום
23 מושא התביעה, וכי טיפל בעניין רק לאחר שנודע לו על הפרסום. מעורבותו של לזובר
24 הסתכמה, לטענתו, בזימון הנתבע לשיחה אצלו, במהלכה הוסברה לו הסתייגותו מבחירתו
25 של הנתבע לעשות שימוש בדף הפייסבוק האישי לצורך פרסום דברים הנוגעים לתפקידו (עמ'
26 6 לפרוטוקול, שורות 5-7). זה המקום לציין כי רק בחקירתו הנגדית של לזובר הוא הזכיר
27 את קיומו של נוהל עירוני המסדיר את כללי הפרסום ברבים על ידי עובדי העירייה; מכוחו
28 היה הנתבע, לפי הטענה, מנוע מלבצע את הפרסום באופן שבו בוצע (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות
29 14-18). עניין זה לא נזכר בתגובת העירייה לבקשת החסינות.
30

31 11. לסיכומיה של העירייה צורף, לראשונה כאמור, דף אחד מנהלי "משמעת בעבודה",
32 הכולל סעיפים המתייחסים לפרסומים של עובדי העירייה. לטענת העירייה, לפי אותו נוהל
33 אסור היה לנתבע לבצע את הפרסום מבלי שקיבל לכך רשות מאת דובר העירייה. לשיטת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 העירייה, הנתבע היה מודע לנהלי העבודה בעירייה, ובפרט לנהלי הפרסום, ושמבחר להפר
2 את הנהלים ביודעין, פעל בחריגה מתפקיד ובחוסר אכפתיות לאפשרות של גרימת נזק
3 לתובעים.

4

5

טענות התובעים

6

7 12. התובעים הצטרפו לנימוקי העירייה ולטענתה לפיה אין מקום להיעתר לבקשה
8 להעניק לתובע חסינות. התובעים הוסיפו כי תפקידו של הנתבע לא עונה להגדרת "עובד רשות
9 ציבורית" ולהגדרת "תפקיד שלטוני" המופיעים בסעיף 7 לפקודת הנזיקין. זאת, מן הטעם
10 שהנתבע לא מילא "תפקיד ציבורי על פי דין", כפי שהתפרש בפסיקת בתי המשפט, ותפקידו
11 לא נוצר מכוח חיקוק. עוד נטען, שממסמכי המכרז מכוחו מונה הנתבע לתפקידו משתמע כי
12 הנתבע הועסק בחוזה אישי. לפיכך, נטען כי גם מהטעם הזה, הנתבע אינו חוסה תחת הגדרת
13 "עובד רשות ציבורית".

14

15 13. יוער בשלב זה כי בטיעוני התובעים הועלו טענות עובדתיות רבות, שלא נתמכו
16 בתצהיר של מי מטעמם. כך, למשל, טענו התובעים כי לא היה אמת בפרסום שנגע לתובעים
17 וכי הוא היה פרסום שקרי. עוד נטען (בדומה לטיעונים שהועלו בכתב התביעה), כי הנתבע
18 פעל בניגוד עניינים ובניגוד לדיני המכרזים, בכך שפעל לקדם את זכייתו של איגוד המסעדות.
19 התובעים טענו עוד שהנתבע הפעיל עליהם לחצים כדי לגרום להם לחזור בהם מכתב התביעה,
20 ובכלל זה הגיש נגדם תלונת סרק למשטרה. מרבית הטענות העובדתיות אינן רלוונטיות לשלב
21 זה של ההכרעה ולשאלה העומדת על הפרק. אפשר שהן תהיינה רלוונטיות במסגרת ההליך
22 העיקרי.

23

24

המסגרת הנורמטיבית

25

26 14. חסינות עובדי ציבור מפני תביעות נזיקין הוסדרה בסעיפים 7 עד 17 לפקודת
27 הנזיקין, במסגרת תיקון 10 לפקודה, אשר נכנס לתוקף בשנת 2006. סעיף 7 הוא סעיף
28 ההגדרות, הרלוונטי לסעיפים 7א-17. סעיפים 7א-17 מסדירים את חסינות עובדי המדינה
29 ואת חסינות עובדי הציבור. הם קובעים את התנאים להכרה בחסינות עובד המדינה ועובד
30 הציבור, כמו גם את האופן שבו תוגש תובענה נגד עובד רשות ציבורית; את האפשרות של
31 הרשות הציבורית לבקש שבית המשפט יקבע שמתקיימים תנאי החסינות, ולחלופין, להתנגד
32 לבקשה כאמור. עוד נקבע, בסעיף 17, כי עומדת למדינה ולרשות הציבורית זכות לפיצוי או
33 לשיפוי מן העובד, אם נמצא כי פעל בסטייה חמורה מהתנהגות ראויה. ההסדר הקבוע בסעיף

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 14-03-52146 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

7א מבחין בין עובדי מדינה ועובדי ציבור. הבחנה זו נדונה בהרחבה בפסק הדין ברע"א 775/11 פלקסר נ' מדינת ישראל – משטרת ישראל (11.8.2014) (להלן: עניין פלקסר). לענייננו, בפסק הדין נקבע (בדעת רוב, ובניגוד לדעתו החולקת של כב' השופט י' עמית) כי ההחלטה בשאלה אם יש מקום להכיר בחסינות עובד רשות ציבורית מתקבלת על ידי בית המשפט, לבקשת הרשות הציבורית או העובד. זאת, בניגוד לעובדי מדינה. בעניינם של אלה מתקבלת ההחלטה על ידי המדינה, וביקורתו של בית המשפט מוגבלת לביקורת שיפוטית מינהלית על ההחלטה (פסקה 37 לפסק דינה של כב' השופטת א' חיות).

15. ההוראות הרלוונטיות לענייננו נקבעו בסעיף 7א לפקודה, המורה כך:

7א. (א) לא תוגש תובענה נגד עובד ציבור על מעשה שעשה תוך כדי מילוי תפקידו השלטוני כעובד ציבור, המקים אחריות בנזיקין; הוראה זו לא תחול על מעשה כאמור שנעשה ביודעין מתוך כוונה לגרום נזק או בשוויון נפש לאפשרות גרימתו במעשה כאמור. (ב) אין בהוראות סעיף קטן (א) כדי לגרוע מאחריותה של המדינה או של רשות ציבורית לפי סעיפים 13 ו-14 ולפי כל דין. (ג) החסינות לפי סעיף זה תחול גם על מי שהיה עובד ציבור בעת ביצוע המעשה נושא התובענה.

תנאי הסף לחסינות הוא היות הנתבע "עובד ציבור". על ההגדרה אעמוד להלן. כדי שעובד ציבור יזכה בחסינות, עליו לעמוד בשני תנאים מצטברים. התנאי הראשון מתייחס למישור העובדתי. עניינו בשאלה אם המעשה בגינו הוגשה התביעה מהווה חלק מן התפקיד השלטוני ונעשה תוך כדי מילוי התפקיד. התנאי השני מתייחס ליסוד הנפשי של הנתבע, והוא קובע כי לא תוכר החסינות אם המעשה נעשה ביודעין, מתוך כוונה לגרום נזק או בשוויון נפש לאפשרות גרימתו.

16. סעיפים 7-17 לפקודת הנזיקין נכנסו לתוקף בשנת 2006, במסגרת תיקון 10 לפקודת הנזיקין. התיקון החליף את ההסדר הקודם, במסגרתו הייתה נקודת המוצא הפוכה לזו שקיימת היום. כלומר, בעבר הוטלה על עובד הציבור אחריות אישית לביצוע עוולה, והוא נהנה מהגנה רק אם המעשה שבגינו נתבע היה בתחום סמכותו ובמסגרת תפקידו, למעט בתובענה בשל רשלנות (ראו, תמר קלהורה ומיכל ברדנשטיין "חוק לתיקון פקודת הנזיקין (מס' 10) – חסינות עובד הציבור" הפרקליט נא 293, 300-302 (תשע"א); להלן: קלהורה וברדנשטיין). הלכה למעשה, כפי שמפרטות קלהורה וברדנשטיין במאמרו, הורחבה אחריות

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 עובדי המדינה ועובדי הציבור בפסיקת בתי המשפט, והתוצאה הייתה גל של תביעות אישיות
2 נגד עובדי ציבור (ראו, בעניין זה, גם: ישראל גלעד "האחריות בנוזיקין של רשויות ציבור
3 ועובדי ציבור **משפט וממשל** ב 339 (התשנ"ה)). כתוצאה מכך, הוגשה הצעת החוק על בסיסה
4 נחקק תיקון 10, שמטרתה הייתה להרחיב את חסינותם של עובדי הציבור (ראו, דברי הסבר
5 להצעת חוק לתיקון פקודת הנזיקין (מס' 10) (אחריות עובדי הציבור), התשס"ג-2002, ה"ח
6 הממשלה התשס"ג 134. ראו עוד: ד"ר דפנה אבניאלי **דיני חסינות** 467-465 (2014) (להלן:
7 **דיני חסינות**)). בדברי ההסבר להצעת החוק פורטו הנימוקים לפיהם מוצדק להרחיב את
8 חסינות עובדי הציבור ונכתב כך:
9

10 "מוצדק להכיר במעמד המיוחד של עובדי הציבור מאחר שהם
11 חשופים לסיכונים אחריות עקב אפשרות ההיזק הנרחבת של
12 הרשות; עובדי הציבור חשופים ללחצים בדרך של הגשת
13 תביעות אישיות בלתי מוצדקות או איום בהגשת תביעות
14 כאלה, דבר העלול להשפיע על תפקודם ולשבש את פעילותה של
15 הרשות הציבורית; מבחינת כושר הפיצוי, המדינה או הרשות
16 הציבורית היא בעלת המשאבים הכספיים ובעלת היכולת לפזר
17 את הנזק, והתביעה האישית נגד עובד הציבור אינה מוסיפה
18 דבר לנפגע; נטל האחריות בנוזיקין מוטל, למעשה, על המעסיק,
19 לא רק במגזר הציבורי אלא גם במגזר הפרטי, ולפיכך ההסדר
20 המוצע הוא יותר בבחינת הכרה רשמית במציאות משפטית
21 קיימת" (שם, בעמ' 134).

22
23 הרחבת החסינות הושלמה בדרך של קביעת שני מנגנונים "מרסנים". האחד, בהצעת החוק –
24 ובתיקון שנחקק מכוחה – נקבעה במפורש אחריותה של המדינה למעשה בגינו ניתנה חסינות
25 לעובד הציבור. כלומר, הנפגע מפעולת עובד הציבור יכול לזכות לפיצוי מאת המדינה או
26 הרשות הציבורית, הנושאת באחריות שילוחית לפעולת העובד. השני, ההסדר המוצע החריג
27 מן החסינות מצבים שבהם עובד הציבור פעל מתוך כוונה לגרום לנזק או שהיה אדיש
28 לאפשרות שייגרם. בכך ביקש המחוקק למנוע מצבים של הרתעת חסר של העובד.
29

30 17. בעניין פלקסר עמדה כב' השופטת א' חיות בהרחבה על התכליות שביסוד הסדר
31 החסינות הקבוע בסעיף 7 לפקודה. כך, נקבע כי ההסדר נוטל מהתובע את הזכות לבחור אם
32 לתבוע את הרשות או את העובד (או את שניהם). תחת זאת, קובע ההסדר מסלול מפורט,
33 אשר רק בהתקיים התנאים הקבועים בו, ניתן לנהל תביעה נזיקית נגד עובד הציבור. עוד
34 נקבע בפסק הדין כי חסינות עובד הציבור היא חסינות דיונית בלבד – כלומר, היא מונעת
35 מהתובע את האפשרות להיפרע מן העובד, אך אינה גורעת מזכותו להיפרע מהמדינה או
36 מהרשות הציבורית. במקביל, נקבע בסעיף 17 לפקודה מנגנון שבמסגרתו יכולה המדינה או

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 14-03-52146 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 הרשות לתבוע מן העובד שיפוי או פיצוי, אף במקרים שבהם הוענקה לעובד הציבור חסינות
2 (ראו, בפסקה 22 לפסק דינה של כב' השופטת א' חיות).

3
4 18. עיון בהסדר שנקבע בסעיף 7 לפקודה, כמו גם בדברי ההסבר להצעת החוק ובדברי
5 הכנסת בעת ההצבעה על הצעת החוק, מעלה כי מטרת ההסדר הייתה ברורה: להרחיב את
6 ההגנה על עובדי מדינה ועובדי הרשויות הציבוריות (ובכלל זה רשויות מקומיות), ולתת מענה
7 לחשש מפני הרתעת יתר של עובדי ציבור בשל תביעות אישיות שיוגשו נגדם. כדי להגשים את
8 המטרות האמורות יצר ההסדר החדש מערכת של איזונים. איזון אחד הוא בין השאיפה
9 לפרוש מטריית הגנה רחבה על עובדי הציבור בדרך של הכרה בחסינותם לבין הרצון לאפשר
10 לניזוק להיפרע בגין הנזק שנגרם לו, בדרך של הכרה באחריות השילוחית. ההסדר החדש גם
11 מאזן בין הרצון להימנע מהטרדת עובדי ציבור על דרך של הגשת תביעות אישיות נגדם, לבין
12 החשש מפני הפעלה שרירותית של שיקול דעתם. זאת, על ידי קביעה כי יסוד נפשי של כוונה
13 או אדישות בביצוע מעשה העוולה לא יצדיקו הכרה בחסינות. לבסוף, גם במישור היחסים
14 הפנימיים שבין הרשות לבין העובד מאזנת הפקודה, בקובעה כי אף אם זכה העובד לחסינות,
15 יכולה הרשות לחזור אל העובד ולתבוע ממנו פיצוי או שיפוי, וזאת במקרים שבהם נמצאה
16 סטייה חמורה של העובד מהתנהגות ראויה.

17
18 19. מערכת איזונים זו, על רקע תכליתו של תיקון 10 לפקודת הנזיקין וההיסטוריה
19 החקיקתית שלו, מובילים למסקנה לפיה יש ליתן פרשנות מצמצמת לסייגים שנקבעו ביחס
20 להכרה בחסינות עובד הציבור. בבע"מ 1509/14 פלוני נ' פלונית (20.3.2014), עמד כב' השופט
21 א' רובינשטיין על כך, בציינו כי:

22
23 "לטעמי, השימוש בסייג שבסעיף 7א לפקודה, קרי, אי מתן
24 חסינות על מעשה שנעשה ביודעין מתוך כוונה לגרום נזק או
25 בשוויון נפש לאפשרות גרימתו' צריך להתפרש בצמצום, כדי
26 למנוע רדיפה אישית של עובדי ציבור, להבדיל מתביעה נגד
27 הרשות שהם עובדים, אשר במסגרתה יכול להתברר כל הנחוץ
28 והרלבנטי, גם לגבי העובדים עצמם. הדעת נותנת כי המקרים
29 של 'כוונה לגרום נזק' יהיו ככלל מעטים, אך גם נושא שוויון
30 הנפש צריך להיבדק בזהירות, בלא נעילת הדלת במקרים
31 המתאימים. מטרת המחוקק היתה להרחיב את חסינות עובדי
32 הציבור, למעט במקרים חמורים..., אך תוך הבטחת הפיצוי
33 לנפגע ושימור רכיב ההרתעה. כל אלה צריך שיהיו לנגד עיניהם
34 של בתי המשפט." (פסקה ו' להחלטה, ההדגשה במקור)

35
36

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

20. על רקע האמור, אפנה לבחון אם מתקיימים התנאים במקרה הנוכחי. כפי שצוין לעיל, לשם בחינת השאלה אם עומדת לנתבע חסינות דיונית מפני התביעה, יש לבחון שני עניינים. ראשית, יש לבחון אם הנתבע הוא עובד רשות אשר פעל תוך כדי מילוי תפקידו השלטוני בעת שפרסם את הפרסום מושא התביעה. שנית, יש לבחון אם התקיים אצל הנתבע היסוד הנפשי של כוונה לגרום נזק או של שוויון נפש לאפשרות גרימתו. אבחן תנאים אלה כסדרם.

7
8
9

עובד רשות ציבורית שפעל תוך כדי מילוי תפקיד שלטוני

21. העירייה לא חלקה על היותו של הנתבע עובד הרשות המקומית ולא חלקה על כך שהוא ממלא תפקיד שלטוני (ראו, סעיפים 9-12 לתגובת העירייה לבקשת החסינות; הגם שהעירייה ציינה בתגובתה כי קיימים ספקות אם מתקיים התנאי של אפשרות הגשת עתירות כנגד פעולות שנקט העובד במסגרת תפקידו). היו אלה התובעים שחלקו על כך. למעשה, די היה בכך שהעירייה ראתה בנתבע עובד הרשות כדי לדחות את טענת התובעים בעניין זה. אלא שגם לגופם של דברים יש לדחות את הטענה האמורה.

16
17
18
19
20
21
22

22. לטענת התובעים, אין לראות בנתבע עובד רשות ציבורית מכיוון שבמסמכי המכרז מכוחו זכה הנתבע במשרתו לתפקיד לא צוין החיקוק שמכוחו מכהן הנתבע בתפקידו, וגם מהסיבה שבפרק ההערות שבתנאי המכרז צוין כי: "במידה והעובד שייבחר לתפקיד מועסק בחוזה אישי, תישקל אפשרות המשך העסקתו בחוזה אישי" (המכרז צורף לתצהיר הנתבע וסומן נ/5).

23. אין בטענות אלה ממש. עובד רשות ציבורית, ובעניינו, עובד רשות מקומית, הוגדר בסעיף 7 כך: "לרבות אורגן של רשות ציבורית וכל אדם הממלא מטעם הרשות הציבורית תפקיד ציבורי על פי חיקוק, ולמעט בעל חוזה כמשמעותו בסעיף 15". כלומר, ההגדרה קובעת מיהו עובד הרשות על דרך הריבוי. מדובר, איפוא, בכל עובדי הרשות הציבורית, לרבות הגורמים המנויים בסעיף. נראה כי הכוונה הייתה להרחיב את היקף העובדים ולא לצמצמו, כך שיחול גם על העובדים המנויים במפורש בהגדרה, אשר אינם בהכרח מוגדרים "עובדים" בהתאם לחוקי העבודה (ראו, ביחס לניסוח דומה של המונח "עובד מדינה" במאמרו של קלהורה וברדנשטיין, בעמ' 310 וכן בעמ' 314, לעניין עובד רשות ציבורית). בדומה, לגבי הגדרה של "בעל חוזה", אשר הוחרג מהגדרת "עובד רשות ציבורית", הכוונה הייתה לקבלן חיצוני שהתקשר עם המדינה בהסכם לביצוע עבודה מסוימת (ראו, קלהורה וברדנשטיין,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 בעמ' 311). בענייננו, אין כל אינדיקציה לכך שהנתבע פעל בתפקידו במתכונת קבלנית, ולא
2 עולה מסקנה כזו ממסמכי המכרז שמכוחו זכה הנתבע במשרתו.

3
4 24. יש לדחות גם את טענת התובעים לפיה הנתבע לא מילא "תפקיד שלטוני". סעיף 7
5 לפקודה מגדיר "תפקיד שלטוני", כ"תפקיד ציבורי על פי דין כמשמעותו בסעיף 15(ד)(2)
6 לחוק יסוד: השפיטה". מונח זה התפרש בדין ובפסיקה כמשתרע על תפקידים של השלטון,
7 אשר אין להם מקבילה במגזר הפרטי. ההגדרה חלה על כל תפקיד שלטוני שכרוכה בו הפעלה
8 של שיקול דעת שלטוני (ראו, למשל, ת"א (מרכז) 13773-04-12 **ממן נ' חברת החדשות**
9 **הישראלית בע"מ**, פסקאות 2 יג-יד (10.12.2012) ופסקי הדין המוזכרים שם; וכן במאמרו
10 של קלהורה וברדשטיין, בעמ' 306-309). התובעים לא הניחו כל תשתית שתצדיק קביעה
11 כאילו אין מדובר בתפקיד שלטוני. ממסמכי המכרז למשרת הנתבע (נ/5) עולה כי מדובר
12 בתפקיד בכיר, בעל אופי שלטוני, אשר כלל בתחומי אחריותו גיבוש וקביעת מדיניות עירונית
13 "במכלול צרכי העסקים בעיר", בהתאם למדיניות עירונית ולהנחיות הממונה, וכן תפקידי
14 ביצוע להוצאה לפועל של המדיניות שנקבעה כאמור. זהו תפקיד שיש בו מרכיב של שיקול
15 דעת, שאין לו מקבילה במגזר הפרטי. משכך, יש לדחות את הטענה.

האם הפרסום בוצע במסגרת מילוי תפקידו של הנתבע?

16
17
18
19 25. האם ניתן לקבוע כי פרסום ההודעה בפייסבוק נעשה במסגרת מילוי תפקידו של
20 הנתבע? לדעתי, התשובה לכך חיובית. אבחין בעניין זה בין שלושה מרכיבים שונים של
21 הפעולה: תוכן הפרסום, אמצעי הפרסום ועצם הפרסום.

22
23 26. תוכן הפרסום: הפרסום התייחס לאירועים שליוו את היוזמה לערוך "ערב פסטה"
24 למשתתפים במרתון ירושלים. הפרסום כלל דיווח של תוצאות ההליך וכן פירוט של שיקולי
25 הוועדה בבחירת איגוד המסעדות להפקת האירוע. המשך הפרסום כלל התייחסות להתנהלות
26 של התובעים בהליך בחירת הספק, ובאשר לאופן שבו בחרו להביע את התנגדותם לזכייה של
27 איגוד המסעדות. נאמרו בפרסום גם דברים הנוגעים לקבלת עבודות ופרוייקטים על ידי
28 התובעים בעבר, כמו גם באשר להשמצות והכפשות אשר, לפי הטענה, הפיצו התובעים
29 בניסיון להשחיר את פני הנתבע בכל הקשור למעורבותו בהליך בחירת איגוד המסעדות. סיום
30 ההודעה כולל קריאה אישית של הנתבע לתובעים ליטול חלק באירוע באמצעות איגוד
31 המסעדות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

27. הפרסום האמור עוסק בעניינים הנוגעים לתפקידו של הנתבע. הליך בחירת הספק
לאירוע היה חלק מתפקידו של הנתבע בעירייה, כמנהל בכיר באגף לקידום עסקים קטנים
ובינוניים בעיר (ראו, סעיף 8 לתצהיר לזובר, ועדותו בעמ' 8, שורות 26-30). למעשה, העירייה
לא חלקה על כך שהמידע העומד ביסוד הפרסום הגיע לנתבע מתוקף תפקידו, ויש להניח
שהוא לא היה נחשף אליו אלמלא היה ממלא את תפקידו האמור. הגם שהפרסום כולל נימה
אישית, היא רק חלק ממנו. ממילא, גם החלק ה"אישי" של הפרסום אינו מתייחס לחייו
הפרטיים של הנתבע, אלא נוגע ישירות לתפקיד שמילא בכלל, ובהליך בחירת הספק בפרט.
חלק הארי של הדברים המופיעים בפרסום מתייחס להליך הבחירה של המסעדה (או איגוד
המסעדות), לשיקולים שעמדו ביסוד הבחירה וכן לרשמים האישיים של הנתבע במהלך הליך
זה ולאחריו. אינדיקציה נוספת לעניין זה באה לידי ביטוי גם בעובדה שבמרבית ההודעה
נעשה שימוש בלשון רבים ("פנינו", "קיבלנו", "פה אחד החליטה הוועדה") והיא התייחסה
לפועלם של הגורמים הרלוונטיים בבחירת המסעדה שתפיק את האירוע. אלה מלמדים על
כך שהתוכן לא נועד להתייחס, ולו ברובו, לעניין אישי גרידא של הנתבע.

28. שאלה דומה לשאלה המתעוררת בעניין שלפניי נדונה במספר מקרים קודמים. כך,
למשל, בת"א (שלום ירושלים) 8006-09-13 **הוועד המקומי שערי תקווה נ' אחונוב**
(24.3.2014) נבחנה שאלת חסינותו של יו"ר הוועד המקומי של היישוב, אגב דברים שפרסם
(בנוגע לישיבה של המועצה) במספר אמצעי פרסום, ובהם, כרוזים שנתלו ברחבי היישוב;
כרוזים שחולקו בתיבות הדואר של תושבי היישוב; אתר היישוב באינטרנט; הודעות דואר
אלקטרוני שנשלחו לתושבי היישוב, וכן פרסום בפייסבוק (הגם שעמוד עירוני). בהחלטה,
במסגרתה הוכרה חסינות הנתבע, סקרה כב' השופטת **ת' בר אשר צבן** שורה ארוכה של
מקרים קודמים בהם הוכרה חסינות עובד ציבור שהוגשה נגדו תביעה המבוססת על עילת
לשון הרע בשל פרסומים שפרסם (ראו, האסמכתאות הרבות המופיעות בפסקה 19 להחלטה.
ראו גם: ת"א (שלום ירושלים) 9017/06 **אוחנה נ' יו"ר הרשות לשירותים ציבוריים – חשמל**
(25.11.2008) (להלן: **עניין אוחנה**), שם נקבע כי אמירות שנמסרו לעיתונות על ידי יו"ר
הרשות לשירותים ציבוריים הן בגדר מעשה שנעשה תוך כדי מילוי התפקיד השלטוני, וזאת,
אף אם יו"ר הרשות לא הוסמך פורמלית בהתאם להוראות התקשי"ר לקיים ראיונות
עיתונאיים; כן ראו, בש"א (שלום ראשל"צ) 1792/07 **לוי נ' זיילר** (24.10.2007)). לפסיקה
שקבעה שהפרסום אינו חלק מהתפקיד השלטוני על רקע חריגותו, ראו: ת"א (שלום ת"א)
33258-02-11 **אולמרט נ' לדור** (24.10.2011) ורשות ערעור על החלטה זו, רע"א 26071-11-11
מדינת ישראל היועץ המשפטי לממשלה נ' אולמרט (12.1.2012), הגם ששם נדחה הערעור
בשל כך שהיקף התשתית העובדתית שעמדה ביסוד החלטת המדינה להכיר בחסינות היה
חסר. השוו הביקורת שנמתחה על פסקי הדין האחרונים, **דיני חסינות**, בעמ' 477-478). כפי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

- 1 שצוין בעניין הוועד המקומי שערי תקווה, ככלל, כשהפרסום עוסק בתפקיד השלטוני של
2 עובד הציבור, יש מקום להכיר בחסינות על יסוד מבחן רחב, הן באשר לתוכן הפרסום הן
3 באשר לאמצעי הפרסום. מסקנה דומה מתבקשת גם בעניין שלפניי.
4
- 5 29. אשר לשאלת אמצעי הפרסום: העירייה הקדישה חלק ניכר מטיעוניה לעובדה
6 שהפרסום בוצע בעמוד הפייסבוק האישי של הנתבע. למעשה, דומה כי זו הייתה הסיבה
7 המרכזית לכך שהעירייה התנגדה לבקשת החסינות. מענה ברוח זו ניתן לנתבע גם בזמן אמת,
8 במייל של היועץ המשפטי, אשר צורף לבקשת הנתבע (סומן נספח נ/24). המצהיר מטעם
9 העירייה אישר אף הוא כי תצהירו "מתייחס לכלי ולא לתוכן" (עמ' 6 לפרוטוקול, שורה 7).
10 לשיטת העירייה, דף הפייסבוק האישי אינו משמש את התובע לעבודתו ואינו אמור לשמש
11 אותו לעבודתו. משכך, לא ניתן לראות בפרסום בעמוד האישי ככזה שנעשה "תוך כדי מילוי
12 התפקיד השלטוני".
13
- 14 30. טענת העירייה מעלה שאלה מורכבת הנוגעת לעירוב שבין התחום הפרטי למקום
15 העבודה. הטענה מעוררת את מידת החפיפה (אם בכלל) שבין שני התחומים האמורים. במלוא
16 היקפה חורגת שאלה זו מתחומי העניין שלפניי. דומה כי בעידן המודרני מיטשטש קו הגבול
17 שבין התחום הפרטי למקום העבודה. זאת, למשל, על רקע העובדה שהשימוש שנעשה
18 "בציוד" המעסיק אינו תמיד קשור לעבודה בלבד. כך, לא אחת נעשה שימוש "פרטי" בדואר
19 האלקטרוני של מקום העבודה, במכשיר הטלפון הסלולרי או במחשב האישי שמעמיד מעסיק
20 לרשות עובד. ההבחנה עשויה להיטשטש גם על רקע הגמישות בשעות העבודה או במקום
21 ביצוע העבודה, אשר מאפיינת בעלי תפקידים רבים. גמישות זו באה לידי ביטוי, לדוגמה,
22 בעובדה שיש עובדים הנדרשים להיות זמינים גם בשעות החורגות משעות העבודה הרגילות.
23 אין חולק כי במציאות עובדתית כזאת – ואולי דווקא במציאות עובדתית כזאת – יש מקום
24 להגן על רצונו של מעסיק להגביל את השימוש הפרטי במקום העבודה, ובמקביל,
25 להגביל את השימוש באמצעי פרסום או ברשתות חברתיות פרטיות לצורכי עבודה. בהקשר
26 של העניין שלפניי, דומה כי לא היה חולק על כך שלעירייה עומדת זכות (וייתכן שאף חובה)
27 לנהל את מערך הפרסום של העירייה באמצעות הדוברות. עומדת לעירייה גם הזכות לבחור
28 איזה פרסומים יחייבו אותה, באופן שיבטיח כי העירייה מדברת בקול אחד ולא במניין קולות
29 כמניינם של העובדים בעירייה.
30
- 31 31. טענות אלה הן כבדות משקל. אפשר, אמנם, שייקבע במקרים מסוימים כי פרסום
32 בדף פייסבוק פרטי, כשהדבר מנוגד להנחיות או לנהלים, אינו מהווה מעשה שנעשה תוך כדי
33 מילוי תפקיד שלטוני. אלא שבמקרה שלפניי, נוכח הנסיבות שיפורטו להלן, לא שוכנעתי שזה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 המקרה. ממכלול החומר שהוצג לפניי הוכח להנחת דעתי שהנתבע לא קיבל הנחיה ברורה
2 בהקשר האמור. הנתבע טען כי הוא נהג בעבר לפרסם פרסומים שונים הנוגעים לעבודה
3 במסגרת עמוד הפייסבוק הפרטי שלו (סעיף 24 לתצהיר הנתבע אשר צורף לתשובה לתגובת
4 התובעים והעירייה). הנתבע אף טען שגורמים עירוניים עודדו אותו לעשות כן (סעיף 9
5 לסיכומי הנתבע). טענות הנתבע בהקשר זה לא נסתרו. הנתבע צירף לסיכומיו שורה של
6 פרסומים שביצע במסגרת חשבון הפייסבוק הפרטי שלו, הנוגעים כולם לעבודתו (נספח נ/1).
7 מופיעים שם, למשל, דיווח על כנסים שהתקיימו במסגרת האגף לקידום עסקים; סיורים
8 שקיים האגף בעסקים שונים בירושלים; תמונות מפתיחה של בתי עסק; הבהרה בנוגע
9 לחקיקה הנוגעת לפעילות של עסקים בשעות הלילה, והזמנה לכנס יזמים צעירים. נראה
10 שחלק מהפרסומים האמורים בוצעו גם באתר האינטרנט של עיריית ירושלים, וחלק אחר
11 מהווה פרסום עצמאי של הנתבע. על רקע הראיות האמורות, קשה לקבל את טענת העירייה
12 לפיה, "כל יתר הפרסומים בדף הפייסבוק של העובד הינם פרטיים ואישיים גרידא, וכולם
13 אינם קשורים למילוי תפקידו" (סעיף 16 לתגובת העירייה). העובדה שהנתבע פרסם בעבר
14 בעמוד הפייסבוק האישי שלו, ולטענתו נעשה הדבר בידיעת מנהליו, מלמדת כי ככל שהיה
15 נוהל בעניין זה, הוא לא ברור (ולמצער, לא נאכף). הנתבע אף ציין כי לא היה מודע לנוהל
16 האוסר עליו לפרסם פרסומים הקשורים לעבודה בעמוד הפייסבוק שלו (סעיף 9 לסיכומי
17 הנתבע; יוער כי הנתבע לא נשאל על כך במסגרת חקירתו הנגדית, ועל כן, התייחס לעניין רק
18 בסיכומיו – בהם הכחיש את ידיעתו על קיומו של הנוהל). כאמור, טענות הנתבע בעניינים
19 אלה לא נסתרו. לזאת יש להוסיף כי עמדת העירייה לפיה פעולות הנתבע נאסרו במסגרת
20 נהלי המשמעת של העירייה הועלתה רק בסיכומים מטעם העירייה, ורק בעקבות החקירה
21 של המצהיר מטעמה. העירייה לא העלתה טענה זו בתגובתה לבקשת הנתבע שתוכר חסינותו.
22 ה"שיהוי" בהעלאת הטענה מלמד אף הוא שלא היה בהכרח נוהל ברור ומוגדר שהעירייה
23 פעלה על פיו והנחתה את כלל העובדים לפעול לפיו. בסיכומיה גם העלתה העירייה לראשונה
24 טענה, בהערת אגב כלשונה, כי הפרסום מנוגד להסכם סודיות עליו חתם הנתבע. הסכם
25 כאמור לא הוצג לבית המשפט (סעיף 19 לסיכומי העירייה).

26
27 32. זאת ועוד, העמימות באשר לעמדת העירייה ביחס לנהלי הפרסום בפייסבוק באה
28 לידי ביטוי גם בחקירת המצהיר מטעם העירייה. כשנשאל אם זה לא לגיטימי שעובד יפרסם
29 בדף האישי בפייסבוק דברים הקשורים לתפקידו, השיב: "לא. התכנים יכולים להיות
30 מגוונים, איפה עובר קו הלגיטימיות אני לא יודע להגיד. אם היה מעודד משהו שיש עליו
31 הסכמה אז אני מניח ששאלת הלגיטימיות לא הייתה עולה. במקרה דנן כשאתה משתמש
32 בכלי פרטי שמייצג את העירייה שלא נבדקה לפני כן, נשאלת השאלה האם תקינות ההליך
33 היא חלק אינהרנטי מתפקידו. בשלב הזה שזה קרה זה לא לגיטימי" (עמ' 7 לפרוטוקול,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 שורות 10-16). הרושם שהתקבל, גם מדברים אלה, היה שמדיניות העירייה בעניין זה הייתה
2 עמומה ולא ברורה וחד משמעית. נראה כי הנתבע לא הונחה באופן ברור וחד משמעי להימנע
3 מפרסומים בפייסבוק (וכאמור, לטענת הנתבע הממונים עליו אף עודדו אותו להשתמש
4 בפייסבוק ככלי עבודה לפרסום האגף ופועלו). משכך, ועל רקע הפרשנות הרחבה שיש ליתן
5 להוראות המקנות חסינות לעובדי ציבור, כמו גם על רקע התכליות העומדות ביסוד מוסד
6 החסינות, צריכה עמימות זו לפעול לטובת הנתבע.

7
8 33. האם עצם הפרסום מהווה חריגה ממילוי תפקידו של הנתבע? הטענה המרכזית
9 שהעלתה העירייה בהקשר זה היא שהנתבע פעל בניגוד לנהלי המשמעת של העירייה,
10 האוסרים על עובדי העירייה, בין היתר, לפרסם דברים הקשורים לתפקידם. משכך, נטען כי
11 פעולת הפרסום כשלעצמה מהווה חריגה ממסגרת התפקיד. העירייה הפנתה לסעיפים 50 ו-
12 51 לנהלי המשמעת, הקובעים כך:

13
14 "50. עובד לא ימסור לאדם שאיננו עובד עירייה ידיעה שלא
15 נתפרסמה ברבים ושהגיעה אליו לרגל עבודתו או תוך כדי
16 עבודתו, אלא אם הדבר נחוץ לצורך מילוי תפקידו או שקיבל
17 מראש רשות לכך מממונה.

18
19 51. עובד לא ינצל ידיעות המגיעות אליו לרגל עבודתו בעירייה
20 לשם הפקת טובת הנאה אישית. עוד לא יפרסם ברבים דבר
21 הקשור לתפקידו או לעניינים בהם הוא מטפל בעירייה אלא אם
22 קיבל רשות מאת דובר העירייה."
23

24 גם בעניין זה סבורתני כי אין די בנהלי המשמעת, בנסיבות המקרה דנן, כדי לקבוע שהפרסום
25 היווה חריגה ממילוי התפקיד. כאמור, נהלי המשמעת לא נזכרו בתגובת העירייה לבקשת
26 החסינות, אלא הוזכרו על ידי העירייה רק במסגרת חקירת המצהיר מטעמה ובסיכומיה. יש
27 בכך כדי לעורר סימני שאלה אם נימוק זה הוא שעמד במוקד ההחלטה שלא להכיר בחסינות
28 הנתבע. עניין זה משליך גם על ידיעתו של הנתבע על אודות הנוהל האמור. כפי שצוין לעיל,
29 הנתבע העיד כי נהלי המשמעת האמורים לא היו מוכרים לו. העירייה, מצידה, לא הציגה
30 ראיה כלשהי שיש בה כדי להעיד על כך שנהלי המשמעת הובאו לידיעת העובדים בכלל
31 והנתבע בפרט, או כי הממונים על הנתבע פנו אליו והעירו לו על השימוש בפייסבוק הפרטי.
32 יתירה מזו, התעורר ספק אם נהלי המשמעת האמורים אף נאכפו הלכה למעשה. כפי שהעיד
33 לזוהר, המצהיר מטעם העירייה, לא הותווה קו גבול ברור לפיו נאסר איסור מוחלט על כל
34 העובדים לפרסם דברים הקשורים לעבודה. כך, העיד לזוהר כי עד כמה שידוע לו, העירייה
35 אינה עוקבת אחרי דפי הפייסבוק של העובדים, וציין באופן כללי בלבד, שידוע לו שיש נוהל
36 בנושא (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 8-19). כשנשאל אם חל על עובדי העירייה תקשי"ר

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 במסגרתו יש הוראה שאסור לפרסם בדף הפייסבוק האישי דברים שנוגעים לעירייה, השיב:
2 "לא מה שאני מכיר. אני יודע שיש נוהל עירוני שבמידה והעובד מזוהה כעובד עירייה אז
3 חלים עליו כללים מסוימים, באופן אישי בוודאי שלא" (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 14-17).
4 בנוסף, כשלובר נשאל אם יכול להיות שהנתבע מקבל ממנהלים בכירים בעירייה עידוד לכך
5 שהוא יפרסם דברים עסקיים בדף הפייסבוק שלו, מאחר שהוא מקבל פניות אישיות לעמוד
6 האישי, השיב: "לאגף יש אמצעי תקשורת עם העסקים. אין לי מושג מה [מנהל אגף
7 אסטרטגייה בעירייה] ואחרים ביקשו ממנו" (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 25-28). הגם שלזובר
8 העיד כי עמוד הפייסבוק האישי אינו ערוץ הידברות נכון (עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 6-7),
9 מעדותו של לזובר עלה עוד כי העירייה לא ראתה בחומרה פרסומים על ידי עובדים של ידיעות
10 הנוגעות לתפקידם ברשתות חברתיות, כל עוד לא היו הפרסומים נגועים בפסול חוקי (ראו,
11 עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 10-15). יוער כי עמדת המצהיר מטעם העירייה הייתה בניגוד
12 לעמדה שהציגה באת כוח העירייה, שגרסה כי ישנו איסור מוחלט על כל פרסום (עמ' 8
13 לפרוטוקול, שורות 31-32, עמ' 9 לפרוטוקול שורה 1). אפשר שגם חוסר העקביות בעמדות
14 שהוצגו על ידי העירייה מלמד על כך שהנוהל לא היה ברור וחד משמעי או למצער, שהוא
15 נאכף באופן בררני.

16
17 34. לגופם של דברים, אף אם אניח כי עובדי העירייה מוחזקים כמי שיודעים – או לכל
18 הפחות צריכים לדעת – מהם נהלי המשמעת המחייבים, ספק אם היה בכך כדי לשנות מן
19 המסקנה במקרה הנוכחי. מבחינה עובדתית לא הוברר אם פרסום באמצעים שונים היווה
20 תפקיד "מכללא" של הנתבע או אמצעי במסגרת ביצוע תפקידיו של הנתבע. טיבו המדויק של
21 התפקיד לא הובהר בהליך שלפניי. במכרז לתפקיד, שצורף כאמור על ידי הנתבע, תואר
22 התפקיד ככזה הכולל קידום וטיפול עסקים בעיר; "ליווי ומתן סיוע ליוזמים אסטרטגיים,
23 לרבות מתן מידע וטיפול בנושאים שבאחריותו המוניציפאלית"; הסדרת פעילות יזמית
24 ועסקית במרחב הציבורי וניהול מינהלות עסקים בהתאם למדיניות העירייה, לחוקים,
25 לתקנות, לנהלים עירוניים ולהנחיות הממונה. מן ההגדרה האמורה – שהיא הגדרה רחבה
26 וכוללת – לא ברור האם נדרש הנתבע במסגרת תפקידו לפרסם את פעילות האגף; כיצד
27 נוהל הקשר בינו לבין בעלי העסקים וכיצד קודמה הפעילות היזמית. כאמור, הנתבע העיד כי
28 הממונים עליו ראו בחיוב את השימוש בפייסבוק כאמצעי לקידום פעילות האגף, וטענתו
29 בעניין זה לא נסתרה. בפועל, הנתבע פרסם מספר פעמים את פעילות האגף, ולא התבקש
30 לחדול מכך. בנסיבות אלה, לא ניתן לשלול את ההנחה לפיה הפרסום – גם אם לא היה קבוע
31 כאחת מהגדרות התפקיד – היה אמצעי לביצוע התפקיד.

32

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 14-03-52146 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

35. במאמר מוסגר אוסיף כי אנלוגיה לבחינה אם מעשה נעשה "תוך כדי" ביצוע התפקיד השלטוני יכולה להימצא במבחנים שהותוו בחקיקה ובפסיקה לצורך הערכת ביצוע פעולה "תוך כדי עבודתו" של עובד, וזאת לשם קביעת אחריות שילוחית של מעביד (ואין בכך כדי לחוות דעה באשר לחפיפה, ככל שישנה, בין שאלת החסינות לשאלת האחריות השילוחית). בסעיף 13(ב) לפקודה נקבע כי: "רואים מעשה כאילו נעשה תוך כדי עבודתו של עובד, אם עשהו כעובד וכשהוא מבצע את התפקידים הרגילים של עבודתו והכרוכים בה אף על פי שמעשהו של העובד היה ביצוע לא נאות של מעשה שהרשה המעביד; אולם לא יראו כן מעשה שעשה העובד למטרות של עצמו ולא לענין המעביד".
36. פרשנות התיבה "תוך כדי עבודתו" נדונה בפסיקה ובספרות (ראו, יצחק אנגלרד, אהרן ברק ומישאל חשין **דיני הנזיקין, תורת הנזיקין הכללית** 458-451 (ג' טדסקי עורך, מהדורה שנייה, 1976); כן ראו, למשל, ע"א 8027/14 **שורוש נ' שליאן** (29.11.2015) (להלן: **עניין שורוש**) וההפניות המופיעות שם; ע"א 338/60 **מדינת ישראל נ' מדר**, פ"ד טו 1569 (1961); רע"א 1389/98 **מזאוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(3) 207 (1999)). ככלל, על מנת להטיל אחריות שילוחית יש להראות כי המעשה נעשה בזמן שהעובד מבצע את התפקידים הרגילים של עבודתו והכרוכים בעבודתו. משכך, כדי לפטור מאחריות שילוחית, לא די בכך שהעובד ביצע את עבודתו באופן לא נאות (או אף ברשלנות). יש לבחון, בין היתר, את המטרה שהנחתה את העובד (ובכלל זה אם המטרה הייתה לבצע עבירה), אם המעשה גרר הרשעה בפלילים וכן מהם שיקולי המדיניות בנסיבות העניין (ראו, בעניין **שורוש**, פסקאות 13-14 לפסק דינו של כב' השופט י' עמית. עוד ראו, ת"א (מחוזי חי') 11-03-25141 **מועצה מקומית פרדס חנה כרכור נ' מאשבי מים פרדס חנה כרכור בע"מ** (12.2.2012)).
37. יישום אינדיקציות אלה בעניין שלפניי, ובשינויים המחויבים, אינו מוביל, לשיטתי, לקביעה כי המעשה בוצע שלא "תוך כדי" העבודה. המטרה שהנחתה את הנתבע בביצוע הפרסום לא הייתה ביצוע מעשה פלילי (ואדון בעניין זה בהמשך, במסגרת הדיון על היסוד הנפשי הנדרש במסגרת התנאי השני להכרה בחסינות). הנתבע ציין ארוכות בבקשתו, בתצהירו ובסיכומיו, כי פעל על רקע הרצון למנוע שחיתות ולקדם מינהל תקין. הוא ציין כי לא התכוון לפגוע בתובעים, ומן הטעם הזה לא ציין את שמותיהם. באמצעות הפרסום ביקש להגן על האינטרס האישי שלו (לאחר שלטענתו הואשם בהטיית הליך הבחירה), ולפעול, כלשונו, לקידום התנהלות ראויה ובחירה נטולת פניות. הדבר בא לידי ביטוי גם בעובדה שהחלק המרכזי של הפרסום הוקדש לתיאור הליך הבחירה והרציונלים ביסוד הבחירה באיגוד המסעדות. הפרסום אף הסתיים בקריאה לתובעים להצטרף לאיגוד המסעדות כדי לקדם את האירוע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1

2 38. זאת ועוד, כפי שצוין לעיל, עיון במסמכי המכרז מכוחו נבחר הנתבע לתפקידו מעלה
3 כי מדובר בתפקיד שהיקף הפעולות המבוצעות במסגרתו אינו מוגדר בהכרח. בנסיבות אלה
4 קשה לקבוע באופן חד משמעי כי הנתבע מחויב היה לבצע שורה ברורה של מטלות שפרסום
5 לא היה חלק ממנה. הלכה למעשה, נראה (ובהיעדר ראיה לסתור) שהקשר עם בעלי עסקים
6 התבצע בדרכים מגוונות, ואפשר שאחת מהן הייתה באמצעות הרשתות החברתיות. בשים לב
7 לעובדה שהנתבע פרסם בעבר את פעילות האגף במסגרת עמוד הפייסבוק שלו – ולא נדרש
8 להסיר את הפרסום – ובשים לב לכך שלא נסתרה טענתו לפיה גורמים בעירייה עודדו אותו
9 להשתמש בפלטפורמה האמורה במסגרת עבודתו, ספק אם ניתן לקבוע כי מדובר בפעולה
10 החורגת לחלוטין מתחומי התפקיד (והשוו, עניין אוחנה, שם נקבע כי על אף שהפרסום
11 העיתונאי נעשה מבלי שהיה לעובד אישור בהתאם להוראות התקשי"ר, אין בכך כדי לשלול
12 את החסינות).

13

14 39. גם שיקולי מדיניות תומכים במסקנה האמורה. על רקע ההגנה הרחבה שפורש סעיף
15 7א על עובדי ציבור, יש לפרש את העמימות בהגדרת התפקיד של הנתבע לטובת הרחבת
16 ההגנה על הנתבע ולא שלילתה. לפיכך, ועל רקע תכליות ההסדר הקבוע בסעיף 7א לפקודה,
17 מקום בו מתעורר ספק באשר להיות הפעולה מבוצעת "תוך כדי" ביצוע התפקיד השלטוני,
18 צריך הספק לפעול לטובת הכרה בחסינות עובד הציבור. למותר להוסיף בעניין זה כי אם
19 הדברים שנכתבו על ידי הנתבע בפרסום נכונים הם (ואין באפשרותי לחוות כל דעה בעניין זה
20 בשלב הנוכחי של ההליכים), ברי כי זה בדיוק סוג המקרים עליהם ביקש המחוקק להגן שעה
21 שנקבע הסדר החסינות לעובדי ציבור.

22

23 40. חשוב להבהיר בעניין זה כי הקביעה לפיה המעשה בוצע תוך כדי מילוי התפקיד אינה
24 "מכשירה" את ביצוע המעשה במישור היחסים שבין הרשות לבין העובד. ככל שהעירייה
25 סבורה שהנתבע פעל בניגוד לנהלים, עומדות לרשותה דרכים שונים לפעול בעניין זה, ובכללן,
26 כאמור, ההסדר שנקבע בסעיף 17 לפקודה (השוו, קלהורה וברדנשטיין, בעמ' 303).

27

28 41. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, לפיכך, סבורתני כי מתקיים התנאי הקבוע
29 בסעיף 7א, ולפיו, הפרסום בוצע תוך כדי מילוי תפקידו של הנתבע.

30

31

שאלת היסוד הנפשי

32

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

- 1 כאמור, התנאי השני המנוי בסעיף 7א, העוסק ביסוד נפשי של היעדר כוונה או
2 אדישות לגרימת הנזק, נועד ליצור איזון מפני הרתעת חסר של עובדי ציבור. משכך, אם יוכח
3 כי המעשה נעשה מתוך כוונה או שוויון נפש לאפשרות גרימת הנזק, לא תוכר חסינות.
4
- 5 42. בחינת נסיבות העניין שלפניי מעלה כי לא הונחה אינדיקציה המלמדת על כך
6 שהנתבע פעל מתוך יסוד נפשי של כוונה לגרום לתובעים נזק או מתוך אדישות לעצם גרימתו;
7 או כי פעל מתוך מניע אישי להתנכל לתובעים באופן אישי. הנתבע הדגיש כי כתב את ההודעה
8 ללא ציון שמותיהם של נתבעים 2 ו-3 באופן מכוון, כדי למנוע פגיעה אישית בהם; וכי
9 ההתייחסות למסעדת ספגטים אינה מכוונת ישירות לתובעים, הואיל ומדובר ברשת ארצית.
10 הנתבע אף נכון היה להסיר את ההודעה מעמוד הפייסבוק מייד לאחר שנפגש עם אחד
11 התובעים (כך שבסך הכל הופיעה ההודעה בפייסבוק למשך 6 ימים). הנתבע פירט עוד
12 בתצהירו את נסיבות הפרסום והדגיש שהמטרה העיקרית שעמדה לנגד עיניו בהחלטתו לתת
13 פומבי לגינוי התנהלות התובעים הייתה להילחם על שמו הטוב בתור נאמן הציבור ולמזער
14 את הנזק שנגרם כתוצאה מכך שהליך הבחירה נחשד להיות מוטה. כאמור, אין בכוונתי
15 במסגרת השלב הנוכחי של ההליך לקבוע אם הדברים ביסוד הפרסום נכונים אם לאו.
16 התובעים התנגדו בדיון לעדויות שמיעה שלשיטתם הובאו בתצהיר הנתבע, אך במקביל נמנעו
17 מלחקור את הנתבע על אודות דברים עליהם העיד מידיעתו האישית, הקשורים להתנהלות
18 התובעים בהליך לבחירת הספק להפקת האירוע. בהיעדר תצהיר מטעם התובעים, לא ראיתי
19 לנכון להתייחס לטענות העובדתיות שהועלו, וממילא, לא עלה בידי התובעים להפריך את
20 גרסת הנתבע באשר למניעים ביסוד החלטתו.
21
- 22 44. הן התובעים הן העירייה טענו בסיכומים כי העובדה שהפרסום בוצע בניגוד לנהלי
23 העירייה מוכיחה מיניה וביה את היסוד הנפשי הנדרש לשם שלילת החסינות. יש לדחות טענה
24 זו. על רקע נסיבות העניין שלפניי, אינני נדרשת לשאלה אילו היה הנתבע פועל בניגוד לנהלי
25 העירייה, אם היה בכך די כדי לקבוע שאין מקום להכרה בחסינות. כפי שצוין בהרחבה לעיל,
26 הנתבע הכחיש את ידיעת הנוהל – הכחשה שלא נסתרה. העירייה ניסתה לטעון כאילו הנתבע
27 ידע על האיסור מכך שהעיד כי ידע שהוא רשאי לפרסם את דעותיו הפוליטיות בתקופה ששהה
28 בחופשה ללא תשלום. לפי הטענה, בתקופה שהיה בחופשה פרסם אמירות שונות לגבי
29 מועמדים לתפקיד ראשות העיר. הנתבע לא הכחיש את הפרסומים האמורים, אולם ציין כי
30 באותה תקופה היה בחופשה מהעירייה ולפיכך, לא ראה צורך לקבל אישור מהעירייה.
31 לשיטתי, ועל רקע מכלול הראיות שהובאו לפניי, אין בכך כדי ללמד על ידיעת הנהלים שעה
32 שהנתבע לא היה בחופשה. אדרבה, יש בכך כדי ללמד על כך שכללי הפרסום בתקופה זו
33 הובהרו לו, וזאת בניגוד לכללי הפרסום החלים בזמן שהוא מועסק על ידי העירייה (והנתבע

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

1 אף העיד בעניין זה שפנה ביוזמתו ליועץ המשפטי של העירייה להבהרת כללי ההתנהלות
2 בתקופת הבחירות; ראו, עמ' 4 לפרוטוקול, שורות 3-4). כאמור, די בכך שהנתבע הצביע על
3 כך שהוא נהג לפרסם את פעילותו העירונית בעמוד הפייסבוק האישי, כדבר שבשגרה ובידיעת
4 הממונים, כדי לשלול את הטענה האמורה.
5

6 45. גם הטענה לפיה הנתבע לא ביצע בדיקה מקדימה על אודות אמיתות ההאשמות
7 שהפנה כלפי התובעים אינה מספיקה כדי ללמד על כך שפעל מתוך יסוד נפשי של כוונה או
8 אדישות. השאלה אם ננקטו אמצעים סבירים לבחינת אמיתות הדברים תהא רלוונטית להליך
9 העיקרי, במסגרת בחינת התקיימותן של הגנות מפני תביעת לשון הרע. בשלב הנוכחי, כאמור,
10 איננו נדרשים לשאלה אם ההתבטאויות עלו כדי לשון הרע אם לאו; ואם כן, אם מתקיימת
11 אחת או יותר מן ההגנות הקבועות בחוק. אפילו אם אניח שמדובר בלשון הרע, אין בכך
12 בהכרח כדי להעיד על יסוד נפשי של כוונה או שוויון נפש. הלכה למעשה, המשמעות של קבלת
13 הטענה האמורה היא שכל אימת שהנתבע יתרושל יחשב כמי שפעל בכוונה, או למצער,
14 באדישות. אלא שביסוד החסינות עומדת ההנחה שייתכן שהנתבע התרשל, שאחרת, לא
15 הייתה מוגשת נגדו תביעה. משכך, קבלת עמדת העירייה בעניין זה משמעה, ולו בחלק מן
16 המקרים, שבשלב המקדמי של בקשת החסינות יידרש הנתבע להוכיח שלא התרשל, וזאת
17 כדי שלא ייחשב כמי שהיה אדיש לגרימת הנזק. זוהי תוצאה שלא מתיישבת עם ההנחות
18 ביסוד מוסד החסינות. ההכרעה בשאלת החסינות אינה נגזרת של "חריגות" המעשה או
19 תקינותו. אילו היה זה המדד להכרעה, לא היה כל צורך בחסינות, שכן ממילא משמיעה
20 הכרעה זו עמדה לפיה התביעה תידחה. החסינות נועדה גם למצבים שבהם העובד התרשל או
21 פעל בניגוד לנהלים. גם במצבים מעין אלה, כל עוד בוצע המעשה במסגרת מילוי התפקיד
22 ובהיעדר יסוד נפשי של כוונה או שוויון נפש, אין לשלול את החסינות.
23

24 46. בשים לב לכל האמור לעיל, הבקשה מתקבלת. בהתאם להוראות סעיף 7ג(א), אני
25 מורה על דחיית התביעה נגד הנתבע. התובענה תוסיף להתברר נגד עיריית ירושלים, שתצורף
26 כנתבעת תחת הנתבע. כתב הגנה מטעם העירייה יוגש בתוך 30 ימים מהיום. שאלת ההוצאות
27 תוכרע בסיום ההליך.
28
29

30 ניתנה היום, כ' אדר ב' תשע"ו, 30 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.
31

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 52146-03-14 ב.מ. גולד יזמות בע"מ נ' סלמן

קרן אזולאי, שופטת